

11. Civilizācijas katastrofālās sprukas. Septītā eseja: konceptuālais geto

Ja civilizācijas katastrofas veidus iztēlojamies vertikāli hierarhiskā formā, tad augšdaļā atradīsies tāds ļoti būtisks civilizācijas katastrofas veids kā konceptuālā nevērtība. Rietumu civilizācijā konceptuālajā ziņā pašlaik ir iestājies kritisks stāvoklis. Tā konceptuālā bāze, kura Jaunajos laikos Rietumu civilizācijai deva morālo spēku un bija stabils garīgais placdarms ikdienas gaitās, ir pārvērtusies konceptuālajā geto. Geto ir slēgta telpa, un no tās nav izeja uz citām telpām.

Bet tas ir ļoti bīstami. Rietumu sabiedrība ir palikusi bez konceptuālās varas. Jebkurā sabiedrībā eksistē trīs varas.

Pirmkārt, konceptuālā vara – ideju, vērtību, dzīves metafiziskās jēgas vara.

Otrkārt, naudas vara, nodrošinot sociālo grupu un indivīdu intereses.

Treškārt, regulārā vara – valsts institūti (tiesa, prokuratūra, policija, administrācija).

Saprotams, visaugstākā vara ir konceptuālā vara. Tā nodrošina sabiedrības dzīvi cilvēku apziņas līmenī. No konceptuālās varas efektivitātes ir atkarīga pārējo divu varu efektivitāte. Ja cilvēkiem nav stabila skaidrība par dzīves jēgu un sabiedrības kolektīvajiem mērķiem, tad viņi slukti strādā un ir sociāli apātiski, kā arī neciena un neklausā valsts varas institūtus.

Austrumeiropas un tajā skaitā Latvijas iedzīvotājiem konceptuālās varas neefektivitāte ir smalki pazīstama. Austrumeiropas tautas 70 gadus klīda pa tuksnesi, paciešot visdažādākās dzīves grūtības. Taču apsolītās komunistiskās laimes vietā galu galā nonāca „prihvatizācijas” izkropļotā teritorijā. Tajā pašmāju nelieši un svešzemju nelieši visu vērtīgāko sagrāva vai pievāca sev. Savukārt 70 gados izmocītajām un tāpēc bezspēcīgā pasivitātē nīkuļojošajām vietējām ļaužu masām viltīgi piedāvāja jaunu ceļojumu pa tuksnesi uz jaunu apsolīto zemi – „atgriešanos Eiropā”. Taču arī šis lokālais konceptuālais modelis izrādījās falsificēts, jo „Eiropā” tā pa īstam nevienam nav vajadzīga Austrumeiropa un tajā skaitā Latvija. Rezultātā runāt par konceptuālo stabilitāti ir neiespējami un profesionāli negodīgi.

Mūsu šodienas dzīve ir dzīve bez perspektīviem konceptuālajiem pamatiem. Triviāli salīdzinot, tāda dzīve ir tikpat bīstama šūpošanās, cik bīstama ir bez stipriem pamatiem uzstutētas mājas šūpošanās. Ja sabiedrība pārtrauc ticēt valstij, tad valsts sabrūk. Tā ir vēsturiski universiāla likumsakarība. Taču LR tas laikam tik drīz tomēr nedraud, jo sabiedrības prāvs bars atbalsta valdošo kriminālo kliķi. Tātad atbalsta šīs kliķes propagandēto konceptuālo programmu un tās pārvaldīto valsti. Mūsu sabiedrības prāvs bars uzskata, ka savējie zagļi un blēži ir labāki nekā „krievi”. Tāpēc konceptuālās varas vietā ir stājusies naudas vara. Tas ir iespējams kādu laiku, kaut gan arī naudas vara nespēj glābt valsti no sabrukuma.

Atkārtotju, naudas vara vienmēr kalpo sociālo grupu un indivīdu interesēm. Pašlaik ļoti nepatīkami tā tas ir Krievijā, kur naudas vara ir svarīgāka par cilvēku dzīvībām un tajā skaitā bērnu dzīvībām. T.s. krievu pasaules (*русский мир*) cilvēku dzīvības tiek upurētas kriminālās grupas finansiālajās interesēs.

Acīmredzot tagad stipru pamatu trūkumu izjūt ne tikai Latvijas (Austrumeiropas) domājošie iedzīvotāji. Austrijas laikraksts „Der Standard” veica aptauju sakarā ar anšlusa 75.gadadienu un valsts pazemojošo izgāšanos 1938.gadā. No aptaujātajiem 42% atzina, ka Hitlera laikā dzīve nebija slikta, bet 61% vēlas „stipras rokas” valdīšanu. Domājams, arī latviešiem pazīstamais „stiprās rokas” hobijs daudzus kutina nevis tāpēc, ka diktatūra ir vienkāršāka iekārta nekā demokrātija un masu cilvēkiem vieglāk saprotama. Iemesls noteikti ir dziļāks.

Katra sabiedrība tiecas raksturot dzīves struktūru ar dažādu ideju, teoriju, shēmu, modeļu palīdzību. Tas viss var ietilpt sabiedrības konceptuālajā bāzē. Šai bāzei, protams, ir jāatbilst dzīves īstenībai un jāpiedāvā cilvēkiem (tiem, kuri vēlas domāt par sabiedrību) atbilstoši intelektuālie instrumenti. Piemēram, valoda.

Jebkurā refleksijā (pārdomās, apcerē) par sabiedrības dzīvi svarīga ir valoda. Sabiedrība nevar normāli atspoguļot savu dzīvi, ja neeksistē valodas vienotība – galveno jēdzienu vienota izpratne. Šajā ziņā pašlaik valda milzīga jēdzieniskā nenoteiktība un pat jēdzieniskais haoss, ko var uzskatīt par mūsu laikmeta epistemoloģijas (izziņas teorijas) simbolu.

Jēdzieniskais haoss valda pat tik populāra un it kā elementāra jēdziena lietošanā kā „demokrātija”. Lūk, trīs citāti no mūsu medijiem. Katrs no viņiem velk demokrātijas vezumu uz savu pusi.

(1) „Mēs Latvijā jau vairāk nekā 20 gadus dzīvojam pārstāvnieciskajā jeb reprezentatīvajā demokrātijā. Ievēlam Saeimu jeb parlamentu, un tās simts deputāti tad arī gan pieņem likumus mūsu vietā, gan arī veido valdību, kura šo likumu īstenošanu veic un uzrauga. Šī sistēma ir diezgan sena – pirmais parlaments pasaulē jeb altings radās Islandē jau ap 930. gadu, savukārt tāda parlamentārās demokrātijas sistēma, kādu mūsdienās izmantojam Latvijā, pakāpeniski attīstījās vairākus gadsimtus vēlāk Lielbritānijā. Līdz ar to varam diezgan droši apgalvot, ka dzīvojam vairākus simtus gadus novecojušā politiskā sistēmā un lēmumu pieņemšanai izmantojam procedūras, kuras tika izmantotas jau ļoti sen. Kopš tiem laikiem sabiedrība gan visā pasaulē, gan Latvijā ir krietni attīstījusies un izmainījusies, tomēr lēmumu pieņemšanai Latvijā, atšķirībā no vairākām citām pasaules valstīm, joprojām tiek izmantotas vecās procedūras.”

(2) „Vispirms, demokrātija šā vārda specifiskā nozīmē tomēr ir valsts pārvaldes forma. Savukārt valsts – atšķirībā no NVO vai debašu kluba – tomēr ir "politiska" organizācija. Politiska tajā nozīmē, ka te mums ir darīšana ar visiem saistošu lēmumu pieņemšanu, aiz kuras stāv vara un pēdējā instancē – vardarbība pret īpašumu vai personu. Protams, šādos lēmumus dažādās iekārtās var pieņemt viens cilvēks, daži vai daudzi – un tomēr šie lēmumi pēdējā instancē būs obligāti visiem un tiks uzspiesti. Ja vajadzēs, uzspiesti cilvēkiem arī ar varu – neatkarīgi no tā, ko konkrētais cilvēks par šo lēmumu domā. Ja tas nenotiek, tad te mums ir darīšana ar kaut ko citu – biedrību, ģimeni, draudzi –, bet ne ar valsti. Otrkārt, raugoties no šādas perspektīvas, vēlme "atdot varu tautai" nenozīmē tikai vienkāršu necieņu pret tiem spēles noteikumiem, kas rakstīti Latvijas Satversmē. Te mums ir darīšana ar kaut ko primitīvi antipolitisku. Virkne mūsu tiešās demokrātijas entuziastu – ciktāl viņi patiešām tic saviem vārdiem un nevis vienkārši grib paši "parullēt" ar valsts aparātu – patiesībā ir opozīcijā nevis Latvijas valstij, bet gan valstij kā tādai, kā piespiedu mehānismam, kas ar negatīvu sankciju iespēju spiež cilvēkus ievērot noteiktus sociālās sadarbības noteikumus.”

(3) „Jā, demokrātija ir vairākuma vara, un vairākums pēc definīcijas ir "viduvējības". Tieši tādēļ neierobežota vairākuma vara patiesi ir bīstama kultūrai un izcilībai.”

Konceptuālā projekta kodolu parasti cementē tā saucamie lielie naratīvi – visaptveroši konceptuāli vēstījumi par visu civilizāciju. Eiropiešu civilizācijā aizvadītajos gadsimtos pats lielākais vēstījums bija par Apgaismību. Šo vēstījumu tagad speciālisti modīgi sauc par Apgaismības projektu.

Eiropieši uzskatīja, ka Apgaismības projekts nebija tikai 17.-18.gadsimtā, bet turpinājās līdz mūsdienām. Arī 19. un 20. gadsimtā saglabājās Apgaismības projekts. Proti, ticība cilvēka gara spēkam un prāta varenībai, ticība iespējai izglītošanas un audzināšanas ceļā apgaismot visplašākās ļaužu masas, ticība cilvēkam kā visu lietu mēram, ticība lozungam „Brīvība, vienlīdzība, brālība”. Rainis par Apgaismības ideāliem rakstīja: „Gara gaisma ir katras tautas augstākais mērķis, viņas lielākais spēks un viņas varenākais cīņas ierocis; kam stipri gara ieroči, tas nau pārvarams nekādās dzīves briesmās. Bet gara gaismai vajaga apspīdēt pār visiem, ne tikvien pār bagātiem, bet arī pār nabagākām un zemākām šķirām; jo plašāk sniedzas izglītība, jo lielāks tautai spēks.”

Apgaismības projekts beidzās 20.gadsimta 60.-70.gadu mijā. Rietumu analītiski domājošā sabiedrība novēroja, ka Apgaismības projekts vairs efektīvi nedarbojās un buksē, izvērsoties pašapmānīgā retorikā un politiskajā demagoģijā. Prāta varenības vietā sāk uzplaukt iracionālisms un bezprāts, par visplašāko ļaužu masu apgaismošanu un audzināšanu vairs neviens negrib rūpēties, visu lietu mērs kļūst nauda un materiālais izdevīgums, bet cilvēka vērtību nosaka viņa publicitāte, ieņemamais amats un bagātība. No franču revolucionāru slavenā lozunga reālajā dzīvē katra vārda pielietojumā sastopami dubultie standarti. Tāpēc neviens vairs lāgā netic ne brīvībai, ne vienlīdzībai, ne brālībai. Drīzāk tic ekstrēmistiskā „humānisma” iespējamībai, ko var uzspiest planetārās hegemonijas tīkotāji. Ne velti slavenajā „bušismu” kolekcijā ietilpst šāda

prezidenta frāze: „Par darbību nelikumību mums ir nepieciešams runāt tā, it kā mums to nebūtu”. Kolekcijā ir arī tāda drausmīgi aktuāla frāze: „Ja mēs nesākam karu, tad riskējam zaudēt”.

20.gadsimta otrajā pusē sākās demogrāfiskā pāreja – milzīgi straujš dzimstības pieaugums Āfrikā un Āzijā. Turpretī „balto” cilvēku dzimstība strauji samazinājās, un viņi ātri zaudēja dzīves mīlestību, saprātīgu un racionālu pieeju savā darbībā, uzvedībā un komunikācijā. Kļuva skaidrs, ka nākas izstrādāt jaunu konceptuālo projektu, kas adekvāti aptvertu jaunus dzīves apstākļus ne tikai Eiropā, bet uz visas planētas.

Jaunu konceptuālo projektu uzņēmās izstrādāt slavenais Romas klubs. Tas tika izveidots 1968.gada aprīlī. Kluba izveidošanas ideju un funkcijas noteikti klusu atbalstīja tie spēki, kurus konspiroloģijā apsaukā par „pasaules valdniekiem”. Kluba darbībā iesaistījās ne tikai Rietumu lielāko valstu, bet arī PSRS speciālisti. Galvenā funkcija bija analizēt pasaules globālās problēmas piecos parametros: Zemes iedzīvotāju skaits, industrializācija, pārtikas produktu ražošana, dabas resursu izsīkšana un vides piesārņošana.

Romas kluba uzdevumā zinātnieku neliela grupa 1972.gadā publicēja ziņojumu „*The Limits to Growth*”. Pasaules intelektuāļu aprindās sākās „izaugsmes robežas” ažiotaža – tematiski izvēsta un spraiga diskusija par cilvēces attīstības perspektīvām. Droši var teikt, ka radās zināma mode prātrot par planētas globālajām problēmām.

Šī mode atbalsojās arī LPSR speciālajā literatūrā. Tādējādi mēs vispirms tikāmies ar jēdzienu „globālās problēmas” un tikai pēc tam ar jēdzienu „globalizācija”, kuru šodien lieto ne mazāk pretrunīgi kā demokrātijas jēdzienu, jo jēdziens „globalizācija” ir amerikāņu ideoloģijas instruments, apzināti izraisot jēdzienisko haosu.

Modīgo intelektuālo tendenci veicināja zinātnieku atziņa, ka 21.gadsimtā planēta nonāks līdz izaugsmes robežai. Pēc izaugsmes robežas sasniegšanas iestāsies krahs – strauji samazināsies cilvēku skaits un ekonomiskā darbība, uz planētas apsīks pārtikas produkti, visiem nepietiks dabas resursi, apkārtējā vide būs šausmīgi piesārņota un kaitīga cilvēku eksistencei. Tāpēc ir jāierobežo dzimstība un patērēšana. Ziņojuma analītiskais verdikts pasaules sabiedriskajā domā izraisīja vētru.

Romas klubs faktiski neoficiāli (neafišēti) piedāvāja divus nākotnes variantus. Pirmkārt, ierobežot patērēšanas sabiedrības apetīti. Otrkārt, voluntāri sašaurināt progresu, to atļaujot tikai izredzētajam „zelta miljardam”.

„Pasaules valdnieki” slepeni izvēlējās otro variantu – rūpēties vienīgi par „zelta miljarda” progresu. Tāpēc šodienas konceptuālā katastrofa izpaužas īpaši nepatīkami. Tā izpaužas divējādi. No vienas puses nav nekādas cerības saglabāt Apgaismības projektu. No otras puses „pasaules valdnieku” izvēlētais jaunais projekts ir antihumāns un amorāls, totāli diskreditējot ne tikai „pasaules valdniekus”, bet arī Rietumu un tajā skaitā Eiropas eliti. Turklāt jaunais projekts stimulē planetāri vēsturisku bifurkāciju – valstu un to iedzīvotāju sadalīšanos divās daļās: bagātajos un nabadzīgajos, izredzētajos un marginālos.

Rietumos 70.gados bija sastopama pirmā varianta samērā skaļa propaganda. Radās „zaļo” kustība, „alternatīvistu” kustība, orientālistu kustība (daoisma, jogas, dzenbudisma fānī). Rietumu garīgie disidenti vērsās pret patērēšanas sabiedrību, dabas resursu nevajadzīgu izlietošanu, dabas piesārņošanu. Orientālistu kustībai vajadzēja atgādināt par garīguma svētīgumu.

Taču protests bija bez enerģijas un asuma, tematiski izplūdis un abstrakts. Protests drīzāk atgādināja privilēģētu snobu vīpsnāšanu, kuriem ir apnicis buržuāzijas izsmalcinātais dzīves veids (protestēja galvenokārt buržuāzijas jaunatne). Pirmā varianta propagandu daudzi analītiķi uzskata par speciāli organizētu pretestības imitāciju, lai novērstu uzmanību no otrā varianta realizācijas.

Par turpmāko dzīvi izaugsmes robežas apstākļos 70.gados sāka intensīvi domāt Rietumu valdošā elite. Par to domāja amerikāņu neokonservatori, kuri 70.gadu pirmajā pusē sāka koncentrēties vienotā komandā. Pirmajā laikā tajā galvenokārt apvienojās ebreju intelektuāļi.

Neokonservatorus var droši uzskatīt par planētas reakcionāru idejisko spēku, kas rūpējās tikai par amerikāņu sociālā virsslāņa labklājību. Tas notiek uz citu valstu rēķina, savtīgi piesavinoties

citu tautu nacionālās bagātības. No 80.gadiem neokonservatori vairs pat neslēpa savu reakcionāro politiku un lepojās ar savu „globālo humāno hegemoniju” (*benevolent global hegemony*) un „morālo skaidrību” (*moral clarity*), kas praktiski nozīmē visā planētā aktīvi izplatīt amerikāņu politiskos principus: demokrātiju, tirgus ekonomiku un brīvības kultu. Protams, šodien ir skaidrs, kā reāli izpaužas šo principu ieviešana. Šodien ir skaidrs, ka tie patiesībā ir pseidoprincipi, lai ideoloģiski nomaskētu savus merkantilistiskos mērķus, kas tagad ebreju virsvadībā spilgti izpaužas Ukrainā. Viens no cinismā rupjākajiem amerikāņu hegemonijas teorētiskajiem pamatojumiem ir pieejams Z.Bžežinska rakstā krievu medijā „Соединённые Штаты превыше всего. Международные последствия 1989 года” («Независимая газета», 24.11.99).

Neokonservatoriem ir cēlskanīga demagoģija. Kritisko vērsanos pret tirgus ekonomiku un bezjēdzīgo patērēšanu viņi pasludina par 5.kolonnas noziegumiem, vēloties revidēt Rietumu civilizācijas sasniegumus.

Neokonservatoriem izdevās zombēt miljardiem lielas ļaužu masas, cilvēkus pārvēršot par patērēšanas elkiem, egoistiskiem individuālistiem un tradicionālisma izsmējējiem. Neokonservatori pilnā mērā uzvarēja 80.gados, savā kontrolē pārņemot planētas sociuma milzīgu daļu.

Taču neokonservatoru uzvara iezvanīja Rietumu sabiedrības katastrofu. Rietumu sabiedrība vairs nav spējīga pretoties patērēšanas mānijai un izstrādāt saprātīgas dzīves konceptuālos orientierus.

80.gados Rietumu sabiedrība izvēlējās sev bezperspektīvu nākotni – patērēšanas sabiedrības nākotni. Šo izvēli ļoti karoja Rietumu isteblišments – valdošā politiskā, ekonomiskā, finansu elite. Pat reliģiskās organizācijas ar Vatikānu priekšgalā padevās un sāka pieskaņoties patērēšanas sabiedrības masu mentalitātei.

Neokonservatoru uzvara ir industriālās sabiedrības modeļa aizslaucīšana no planētas sociāli ekonomiskā ceļa. Saskaņā ar industriālās sabiedrības modeli planētas visas tautas agrāk vai vēlāk, ātrāk vai lēnāk nostaigā tipoloģiski visiem kopīgu ceļu. Tas sastāv no tādiem posmiem kā industrializācija, urbanizācija un masu intelektualizācija.

Neokonservatoru uzvara šī ceļa sākumā pakāra „ķieģeli”. Respektīvi, pakāra „ķieģeli” ar piebildi, ka iebraukt atļauts tikai ar īpašu atļauju. Neokonservatori realizē gaišu ģeopolitisko imperatīvu; proti, tiesības uz industrializāciju ir tikai tām tautām, kuras ir paklausīgas saimniekam – planētas hegemonam.

Neokonservatoru uzvara ir suverēnu valstu demontāža. Pat lielas valstis ir zaudējušas nacionālo suverenitāti. Ideāla suverenitāte tagad ir deficīts. Daudzās valstīs ir sagrauta ekonomiskā suverenitāte, sociālās un garīgās kultūras suverenitāte, jo plaši saziņas līdzekļi ir „pasaules valdnieku” rokās. Daudzās valstīs ir apzināti novājināta armija, lai tauta nevarētu bruņoti pretoties. Planētas publiskā telpa ir pārpildīta ar nekaunīgo tēzi, ka vienpolārās pasaules kārtība ir normāla un perspektīva lieta.

Neapšaubāmi, valstu suverenitātes demontāža ir radikāls izaicinājums Apgaismības projektam un atklāts ceļš uz pasaules karu, ignorējot pasaules stabilitāti un atzīstot tikai pasaules hegemonu intereses. Taču pretestība šim radikālajam izaicinājumam ir vāja. Pretestība ir vāja tāpēc, ka tiek pielietotas „mīkstā” spēka netradicionālas tehnoloģijas amerikāņu pretinieku sagraušanai. Tiek radīta specifiska virtuālā realitāte gan vietējām elitēm, gan vietējo ļaužu masām, visus zombējoši iemidzinot ar simboliskiem kārdinājumiem. Tā, piemēram, pie mums viens no jaunākajiem simboliskajiem kārdinājumiem ir vienotās vienotības valdošās kliķes apgalvojums, ka Latvijas tauta nekad nav tik labi dzīvojusi kā pašlaik.

Daudzpolārās pasaules piekritēji, Eiropas un savas zemes patrioti cenšas izdomāt jaunu konceptuālo projektu. Tajā ir jāatspoguļojas dzīves saspringtajai realitātei un psiholoģiski cerīgai rītdienai.

Atsevišķu patriotu kulturoloģiskā un ģeopolitiskā intuīcija saskata zināma revanša iespējamību. Runa ir par līdzšinējo atstumto un pamesto (marginālo) zemju revanšu. Konkrēti tiek analizēts tādu mentālās kartes elementu revanšs kā Dienvidi un Austrumi. Abi elementi ir atpalcības un

nevērtības, nabadzības un tradicionālisma simboli. Dienvidi ir zināms analogs Austrumiem, kas vienmēr ir Rietumu un Ziemeļu pretstats.

Jaunā konceptuālā projekta autorus iedvesmo kristiānisma mācība un cilvēces vēsturiskā pieredze, ka varenība un lepnība tiek sodīta un pazemotie ar laiku revanšējās. Tāpēc var gaidīt Dienvidu un Austrumu revanšu. Profesionālā intuīcija saka, ka Dienvidi un Austrumi, par kuriem Rietumi un Ziemeļi augstprātīgi vīpsnāja daudzus gadsimtus, celsies un iemantos godu un cieņu.

Tas ir iespējams, jo Austrumi ir visnenākā civilizāciju teritorija – ziedošu un plaukstošu kultūru zona. Turklāt mūsdienās Austrumi un Dienvidi ir demogrāfiskā uzplaukuma zona. Tāpēc ir reāla Austrumu un Dienvidu ekspansija uz Rietumiem un Ziemeļiem – demogrāfiskā vakuuma zonu. Ļoti perspektīvi ir tas, ka Austrumos un Dienvidos dzīvo spēcīgas tautas, kuras nav izkropļojis neolibēralisma tirgus diktatūras gars un postmodernisma dekadences gars.

Eiropiešu civilizācijā sāpīgi aktuāls ir metafiziski konceptuālais konflikts starp Apgaismību un tirgu – tirgus ekstrēmismu, maniākālu patērēšanu, alkātību. Eiropiešu civilizācijā Rietumos un Ziemeļos dominē protestantisma biznesa gars, kas atzīst vienīgi materiālās vērtības un materiālo izdevīgumu. Turpretī Eiropas katoļu Dienvidos vienmēr priekšroka ir bijusi Apgaismības demokrātiskajam projektam.

Eiropā sāpīgi aktuāls ir konflikts starp izredzētajiem un margināliem jeb, precīzāk sakot, bagātajiem Rietumiem, Ziemeļiem un nabadzīgajiem Dienvidiem. Perspektīvā tāpēc Rietumu izredzētības kultam Dienvidi var pretstatīt kristiānisma universālismu. Katoļu dievnamos baznīcēniem vienmēr popularizēja pieticīgu un askētisku dzīves veidu, tiekšanos nevis pēc materiālās bagātības, bet gan pēc garīgās bagātības. Tas zināmā mērā ir saglabājies līdz pat šodienai Latvijas Dienvidos – katoliskajā Latgalē. Tādējādi ir izskaidrojama smīnēšana par Latgales „tradicionālo atpalcību” materiālistiski izveicīgo kurzemnieku un zemgaliešu sejās. Tādējādi ir izskaidrojama latgaliešu dedzīgā velme mācīties un dzīvē gūt panākumus garīgajā darbā, visos laikos ar latgaliešu kadriem piepildot Rīgas ministrijas, augstskolas, zinātniskās iestādes, komitejas un centrālās komitejas.

Daudzsološais atskats uz eiropiešu Dienvidu kultūru reizē ir plašāks skatījums uz Vidusjūras zemju kultūru. Tāds skatījums nav tukša stilizācija vai nostalgisku asaru birdināšana. Katrs eiropietis atcerās, ka Vidusjūras zemju kultūras ir eiropiešu civilizācijas sākums, pirmamats, filosofijas un mākslas mūžīgais iedvesmas avots. Tāpēc konceptuālā projekta autori pārliecināti saka, ka Vidusjūras zemju kultūras identitātes atjaunošana ir Eiropas vienīgā iespēja turpmāk pašcieņīgi izdzīvot. Tā ir iespēja, kurai ir dabisks pamats. Tā ir iespēja, kas ir imanenta (iekšēji nedalāmi piesaistīta) eiropiešu civilizācijas attīstības loģikai.

Eiropiešu civilizācijā sāpīgi aktuāls ir jautājums par atbrīvošanos no atlantisma ģeopolitiskās kundzības. Atlantisma modelis pēckara Eiropu piesēja anglosakšu pasaulei, eiropiešu civilizāciju atraujot no Austrumu kristiānisma, arābu musulmaniešu un citām civilizācijām. Nevienam nav noslēpums, ka mūsdienās visagresīvākā attieksme pret Apgaismību ir neokonservatoriem, neoliberalisma faniem „Čikāgas zēniem”, atlantisma ideologiem Baltajā namā un Volstrīta globālā finansu tirgus adeptiem. ASV ir cilvēki, kuri publiski lepojās ar savu neizpratni, kāpēc eiropieši tūkstošiem gadus jūsmo par Platonu un Sokratu.

Savas nākotnes labā eiropiešiem katrā ziņā ir jādistancējas no amerikāņu globālajām avantūrām. Tas attiecās uz sociālo solidaritāti un pilsonisko konsensu. Eiropiešiem neklājās nevērīgi izturēties pret mazāk bagāto un mazāk ietekmīgo sabiedrības daļu. Eiropiešiem nepiestāv jūdaiski amerikāniskā izredzētības mānija. Atsacīšanās no eiropiešu politiskajā elitē iezombētās izredzētības mānijas konsolidēs Eiropas sociumu un uzlabos Eiropas reputāciju Āzijā, Āfrikā, Dienvidamerikā.

Eiropiešiem katrā ziņā ir jāatjauno nacionālisma autoritāte. Neokonservatoru un „Čikāgas zēnu” izskolotie „prihvatizatori” rīkojās viltīgi saskaņā ar principu: mums – īpašumi un nacionālās dabas bagātības, tautai – nacionālisma ideja, ap kuru pie mums tauta šņaukājās vismaz jau 25 gadus. Tā saucamā globālā elite visur pievāc īpašumus un derīgo izrakteņu atradnes, bet vietējās tautas baro ar nacionālismu, uzkurinot naidu pret tām tautām, kuras atklāti pretojās amerikāņu imperiālismam.

Liberālais individuālisms šodien iet roku rokā ar nacionālismu, atsakoties no jebkādām kolektīvajām nacionālajām interesēm, normām, prasībām un sociālā taisnīguma. Nacionālisms ir kļuvis sabiedrības izredzētā mazākuma instruments bagātības vairošanā. Masu apziņa ir saindēta ar pilnīgi aplamu priekšstatu par nacionālismu. Tauta nezina, ka nacionālisms patiesībā ir tautas vitālo interešu aizstāvēšanas garīgais ierocis, bet nevis stulbs formāts citu tautu bezjēdzīgai lamāšanai. Nacionālisms noteikti var būt izšķirošais spēks, lai atbrīvotos no atlantisma ģeopolitiskās kundzības. Nacionālismam ir jāietilpst nākotnes konceptuālajā projektā.